

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

J M Ě N E M R E P U B L I K Y

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu, složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Jana Vyklického a Mgr. Radovana Havelce, v právní věci žalobce: **Prof. JUDr. P. T, CSc.**, zastoupen JUDr. Tomášem Pelikánem, advokátem se sídlem Dušní 22, Praha 1, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 5. 2013, č. j. X, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 2. 2014, č. j. 1 Ad 36/2013 - 17,

t a k t o :

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalované ze dne 6. 5. 2013, č. j. X, byly zamítnuty námitky žalobce (dále „stěžovatel“) a potvrzeno prvoinstanční rozhodnutí žalované ze dne 13. 2. 2013, č. j. X, v němž žalovaná deklarovala, že stěžovateli náleží výplata starobního důchodu pro den 1. 1. 2013. Důvodem tohoto rozhodnutí byla žádost stěžovatele o pozastavení výplaty starobního důchodu na den 1. 1. 2013 podaná dne 31. 12. 2012 prostřednictvím držitele poštovní licence. Vzhledem k tomu, že uvedená žádost byla žalované doručena až 2. 1. 2013, dospěla žalovaná k závěru, že stěžovatel nedodržel hmotněprávní lhůtu plynoucí z § 120 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 582/1991 S.“), a proto se nemůže výplaty důchodu na den 1. 1. 2013 vzdát.

Rozhodnutí žalované o námitkách napadl stěžovatel správní žalobou, v níž navázal na argumentaci, kterou uplatnil již v námitkovém řízení. Především tvrdil, že v případě § 120 zákona č. 582/1991 Sb. se jedná o lhůtu procesněprávní, pro jejíž zachování postačí, pokud je žádost podána v poslední den lhůty držiteli poštovní licence. Tuto skutečnost odvozoval od ustanovení § 120a uvedeného zákona. Nad rámec řízení o námitkách uvedl, že v případě nepřesného legislativního vymezení, které umožňuje dvojí výklad, by mělo být postupováno ve prospěch účastníka.

Rozsudek Městského soudu v Praze

Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) zamítl správní žalobu rozsudkem ze dne 18. 2. 2014, č. j. 1 Ad 36/2013 – 17, napadeným nyní posuzovanou kasační stížností. Městský soud se přiklonil k názoru žalované, že ustanovení § 120 zákona č. 582/1991 Sb. procesní lhůtu nezakládá. Svůj názor založil i na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 2. 5. 2011, č. j. 32 Cdo 2872/2000. Dle městského soudu se nejedná o lhůtu pro procesní úkon oprávněné osoby, ale o lhůtu pro uplatnění práva vzdát se výplaty starobního důchodu. Je jí tudíž nutné považovat za lhůtu hmotněprávní se všemi souvisejícími důsledky. Úkon dle této lhůty mohl stěžovatel uplatnit nejpozději v den, od něhož chtěl výplatu starobního důchodu pozastavit. Nejpozději v tento den musela být jeho žádost doručena žalované.

Městský soud rovněž nesouhlasil s aplikací § 120a zákona č. 582/1991 Sb. Konstatoval, že zákonodárce demonstrativním výčtem stanovil, na které úkony se typicky aplikují procesněprávní lhůty, přičemž smyslem zbytkové množiny „jiných právních úkonů“ jistě nebylo zahrnutí hmotněprávních úkonů, mezi něž patří i vzdání se výplaty starobního důchodu. Městský soud rovněž připomenul, že § 120a byl do zákona zařazen dříve, než právo vzdát se výplaty důchodu. V případě tohoto práva se navíc plně uplatní zásada *vigilantibus iura scripta sunt* (právo náleží bdělým).

Městský soud tedy žalobu zamítl v souladu s § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“).

Kasační stížnost

Kasační stížností ze dne 6. 3. 2014 napadá stěžovatel rozsudek městského soudu z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., přičemž za spornou otázku pokládá povahu lhůty dle § 120 zákona č. 582/1991 Sb.

Stěžovatel nejprve nesouhlasí s využitím judikatury Nejvyššího soudu. Uvádí, že názor, o který se městský soud opřel, vydal Nejvyšší soud v kauze soukromoprávní, přičemž v dané věci se jedná o vztah veřejnoprávní, který je ovládán jinými principy (viz § 4 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu). V tomto ohledu uvedl, že by veřejnoprávní instituce neměla hledat složité důvody, proč účastníku nevyhovět, nýbrž postupovat přesně opačně. Pozastavil se rovněž nad otázkou, zda se v daném případě jednalo o uplatnění či vzdání se práva.

pokračování

V další části kasační stížnosti se stěžovatel věnuje problematice lhůty dle § 120 zákona č. 582/1991 Sb. Dle stěžovatele nelze ze skutečnosti, že bylo současné znění § 120 vloženo do zákona později než ustanovení § 120a, dovozovat, že mezi nimi není žádná souvislost. S ohledem na časovou souslednost obou ustanovení dodává, že pokud by zákonodárce skutečně požadoval vyloučit lhůtu dle § 120 z režimu ustanovení § 120a zákona č. 582/1991 Sb., výslovně by to v jeho textu uvedl. Dále upozorňuje, že z hlediska systematického jsou obě ustanovení součástí jedné právní normy a v textu zákona následují ihned po sobě. Navíc se městský soud nezabýval otázkou, proč by zákonodárce vložil hmotněprávní lhůtu do procesního předpisu, když mu nic nebránilo zařadit jí do předpisu hmotněprávního (zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění). Stěžovatel má za to, že je-li charakter dané lhůty sporný, měla být aplikována ta varianta, která je pro pojištěnce příznivější. Navíc zdůrazňuje, že charakter lhůty stanoví výslovně § 120a zákona č. 582/1991 Sb.

Stěžovatel následně rozebírá ustanovení § 120 zákona č. 582/1991 Sb. z hlediska teleologického. Dochází k závěru, že účelem je snaha zabezpečit, aby žalovaná nemusela důchodci předepisovat k úhradě částky důchodu za období, za které již byly vyplaceny. Dle stěžovatele však tento účel nelze bezezbytku naplnit, neboť důchody se vyplácejí na měsíc dopředu. Proto i v případě, kdy by žádost o zastavení výplaty doručil žalované již 31. 12. 2012, byla by již „denina“ důchodu připadající na 1. 1. 2013 vyplacena a žalované by nezbylo, než vydat s rozhodnutím o zastavení výplaty i rozhodnutí o povinnosti vrátit část důchodu připadající na tento den. Provedla by tedy stejný úkon jako v případě, kdy by žádost o zastavení výplaty obdržela až 2. 1. 2013. Rovněž z tohoto důvodu není racionální lpět na výkladu, který je v neprospěch pojištěnce.

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem stěžovatel navrhuje rozsudek městského soudu zrušit a vrátit mu věc k dalšímu řízení.

Žalovaná se ke kasační stížnosti stručně vyjádřila v tom smyslu, že se s názorem městského soudu ztotožňuje.

Posouzení Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou splnění podmínek řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem a jsou splněny i obsahové náležitosti dle § 106 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud následně přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Předmětem sporu je povaha lhůty plynoucí z ustanovení § 120 zákona č. 582/1991 Sb. Zatímco se stěžovatel přiklání k názoru, že se jedná o lhůtu hmotněprávní, žalovaná jí

považuje za lhůtu procesní. Stěžovatel navíc uvádí, že v případě nejasného výkladu normy z oblasti sociálního zabezpečení by měl správní orgán zvolit variantu pro pojištěnce příznivější.

Za lhůtu je nutno považovat časový interval, v němž má být, případně musí být, něco vykonáno. Lhůtou je rovněž časový úsek, ve kterém může být nárok (subjektivní právo) uplatněn u příslušného subjektu. Jejím smyslem obecně je snížení neurčitosti při uplatňování práv, jakési časové omezení stavu nejistoty v právních vztazích, popřípadě urychlení procesu rozhodování s cílem reálného dosažení zamýšlených cílů. Zákonné vymezení časového intervalu pro uplatnění práv přitom může dopadat jak do oblasti hmotných, tak do oblasti procesních subjektivních práv. Rozlišovat je tudíž možné lhůty hmotněprávní a procesní, s nimiž je spojen různý způsob jejich počítání. Nejvyšší správní soud se k povaze lhůt vyslovil například v rozsudku ze dne 11. 9. 2012, č. j. 9 As 114/2011 – 58, v němž uvedl: *„Hmotněprávní lhůty jsou lhůty, jejichž běh je stanoven zákonem a zpravidla jej nelze ovlivnit jednáním adresátů příslušných právních norem. Konec lhůty je absolutní a jejich zmeškání má za následek zánik práva. Tyto lhůty nelze navracet ani prominout. Jedná se o lhůty prekluzivní, neboli propadné. Procesní lhůty mohou být zákonné (stanoveny přímo zákonem) nebo soudcovské (stanoveny soudem, příp. předsedou senátu). Tyto lhůty mají svůj význam především ve vztahu k efektivitě řízení a jejich zmeškání nemusí mít za následek ztrátu práva. S nedodržením těchto lhůt zákon přímo nespojuje žádné právní následky pro věc samu. Přitom je nutno podotknout, že v případě zákonných lhůt právní normy obvykle výslovně nestanoví, zda se jedná o lhůtu propadnou, či pořádkovou. Určení povahy lhůty je proto záležitostí výkladu konkrétní právní normy upravující předmětnou lhůtu, stejně jak je tomu i v nyní projednávané věci.“* Pro Ústavní soud byl podstatným znakem k rozlišení charakteru lhůt důsledek, jenž nastane v případě jejich zmeškání (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 3. 2. 2000, sp. zn. III. ÚS 545/99). V případě, kdy má zmeškání lhůty za následek zánik hmotného práva, jedná se o lhůtu hmotněprávní. Pro posuzovanou věc je především podstatné, že zatímco v případě hmotněprávní lhůty je nezbytné, aby určité podání došlo nejpozději poslední den lhůty adresátovi, lhůta procesní je zachována i tehdy, je-li podání v poslední den lhůty zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence.

Výše uvedené závěry tak zbývá aplikovat na nyní posuzovanou problematiku. Podle § 120 zákona č. 582/1991 Sb.: *„Poživatel starobního důchodu se nemůže vzdát výplaty tohoto důchodu za dobu před podáním žádosti o zastavení výplaty tohoto důchodu.“* Je nesporné, že uvedené ustanovení upravuje jistý druh lhůty, neboť zavádí časový úsek, ve kterém může být právo poživatele starobního důchodu na vzdání se konkrétní výplaty důchodu uplatněno. Lhůta přitom nemá explicitně stanovený počátek, neboť ten je závislý na volném aktu poživatele důchodu. Konec lhůty je stanoven tak, aby nebylo možné vzdát se výplaty důchodu zpětně, respektive vzdát se již vyplacené částky. Jinými slovy, poživatel důchodu se může jeho výplaty vzdát jen do budoucna – blíže k tomu v důvodové zprávě k zákonu č. 134/1997 Sb., kterým byl uvedený text do zákona vtělen. Právo na výplatu důchodu je nepochybně hmotným právem, neboť je jím stanoven subjektivní nárok důchodce na výplatu peněžitých částek ze státního rozpočtu. Hmotnou povahu má proto i právo poživatele důchodu vzdát se této výplaty. Zároveň lze poznamenat, že

pokračování

zmeškání předmětné lhůty má za následek zánik práva vzdát se konkrétní výplaty důchodu (té před podáním žádosti). Z dikce zákona rovněž nevyplývá, že by bylo možné zmeškání lhůty prominout. Všechny zmíněné okolnosti napovídají, že § 120 zákona č. 582/1991 Sb. upravuje lhůtu hmotněprávní.

V posuzované věci však nelze opomenout, že je lhůta upravena v procesním předpisu (srov. § 1 zákona č. 582/1991 Sb.) a přímo regulována ustanovením § 120a zákona č. 582/1991 Sb. Dle něj se *„[z]a den splnění oznamovací povinnosti považuje den, ve kterém bylo podání předáno příslušnému orgánu sociálního zabezpečení, popřípadě ve stanovených případech (§ 48d odst. 1) příslušnému živnostenskému úřadu, nebo byla podána poštovní zásilka obsahující podání. To platí obdobně, podává-li se přihláška k účasti na důchodovém pojištění nebo odhláška z této účasti anebo má-li být jiný právní úkon učiněn ve lhůtě stanovené tímto zákonem.“* Toto ustanovení tak výslovně vztahuje účinky procesních lhůt na všechny právní úkony, které jsou zákonem č. 582/1991 Sb. lhůtovány. Ustanovení přitom nerozlišuje, zda se z materiálního hlediska jedná o lhůty hmotněprávní či procesní. Ve své podstatě je tímto způsobem specificky upraveno zachování lhůty pro všechny typy lhůt stanovené zákonem č. 582/1991 Sb., a to včetně lhůty dle § 120 tohoto zákona. Nejvyšší správní soud musí odmítnout názor, dle něhož ustanovení § 120a na lhůtu ke vzdání se výplaty důchodu nedopadá proto, že bylo do zákona zakomponováno dříve. Ustanovení § 120a totiž dopadá na celý zákon č. 582/1991 Sb. bez výjimky a je tudíž nepodstatné, v jaké časové souslednosti do něj byla jednotlivá ustanovení zakomponována.

V souvislosti s výše uvedenou argumentací je rovněž vhodné připomenout závěry Ústavního soudu, který při určování charakteru lhůt vychází z povahy právního předpisu, jímž jsou lhůty upraveny. Z nálezu Pléna Ústavního soudu ze dne 22. 3. 1994, sp. zn. Pl. ÚS 37/93 je zřejmé, že Ústavní soud vychází z principu, že lhůty stanovené procesním předpisem je nutno považovat za lhůty procesní. Inspirativní závěry obsahuje rovněž nálezy Ústavního soudu ze dne 26. 7. 2006, sp. zn. II. ÚS 300/06, v němž je řešena problematika lhůty dle § 247 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád. Ústavní soud tehdy nenašel přesvědčivou oporu k možnosti odchýlit se od obecného ustanovení občanského soudního řádu, který zachování lhůt procesněprávním způsobem upravuje. V daném případě je takovým obecným ustanovením § 120a zákona č. 582/1991 Sb. V posledně zmíněném nálezu Ústavní soud nakonec upozornil, že *[ch]těl-li by zákonodárce v procesním předpisu stanovit hmotně právní lhůtu, musel by tento svůj úmysl vyjádřit výslovně*. Ustanovení § 120 zákona č. 582/1991 Sb. však hmotněprávní charakter lhůty výslovně nestanoví.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud konstatuje, že z materiálního hlediska je lhůta k uplatnění práva vzdát se konkrétní výplaty starobního důchodu lhůtou hmotněprávní, avšak na základě ustanovení § 120a zákona č. 582/1991 Sb. je tato lhůta zachována i tehdy, je-li v její poslední den podána poštovní zásilka obsahující žádost o zastavení výplaty. Z toho lze dovodit, že názor městského soudu i správních orgánů byl chybný.

Zjištěné pochybení městského soudu by nutně vedlo ke zrušení napadeného rozsudku v případě, pokud by jím byl ovlivněn celkový výsledek sporu. V daném případě

však dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že rozsudek městského soudu z celkového hlediska ob stojí. Je tomu tak proto, že ačkoli soud vyšel z chybných předpokladů, ve výsledku rozhodl správně, když žalobu zamítl. V případě zamítavého rozsudku založeného zcela nebo zčásti na nesprávných důvodech je podle názoru Nejvyšší správního soudu rozhodující, zda je tento rozsudek přezkoumatelný, zda řízení před městským soudem netrpělo žádnou procesní vadou, jež mohla mít vliv na zákonnost jeho rozhodnutí o věci samé, a zda současně může Nejvyšší správní soud postavit na jisto, že je výrok rozsudku městského soudu v souladu se zákonem, aniž by přitom překročil rámec věci, jak byla definována nejen řízením o kasační stížnosti, ale i předcházejícím řízením žalobním a řízením před správními orgány (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 Afs 104/2008 - 66). V daném případě tomu tak je. Spornou otázkou mezi stěžovatelem a žalovanou je výklad § 120 zákona č. 582/1991 Sb., skutková stránka věci byla a je mezi stranami nesporná. Jak stěžovatel, tak i žalovaná k této právní otázce v průběhu řízení o žalobě před městským soudem přednesli své argumenty, čímž řádně uplatnili svá procesní práva vyjádřit se k předmětu sporu. Městský soud poté na základě posouzení těchto argumentů obou stran dospěl k právnímu závěru, který našel svůj odraz v odůvodnění jeho rozsudku. I Nejvyšší správní soud vázán důvody kasační stížnosti se musel zabývat otázkou právního výkladu § 120 zákona č. 582/1991 Sb., přičemž dospěl k jiným právním závěrům než městský soud. Nejvyšší správní soud ovšem při přezkumu napadeného rozsudku nijak nevybočil ze základního rámce stěžejní právní otázky – tedy, zda se stěžovatel mohl podáním poštovní zásilky dne 31. 12. 2012 vzdát výplaty starobního důchodu na den 1. 1. 2013.

Správní orgány i městský soud vycházely z předpokladu, že se lze vzdát výplaty starobního důchodu na jeden den v měsíci, za který již byl důchod vyplacen. To však následně vede ke zpětnému vymáhání již vyplacené částky („deniny důchodu“). Nejvyšší správní soud s tímto postupem nesouhlasí.

Výplata dávek z důchodového pojištění se provádí dopředu v pravidelných měsíčních lhůtách určených plátcem dávky (§ 116 odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb.). Stěžovatel správně uvádí, že smyslem ustanovení § 120 zákona č. 582/1991 Sb., je zamezit vymáhání dávek, kterých se poživatel důchodu vzdal, a které již byly vyplaceny. Důchod se ovšem nevyplácí ani na jednotlivé dny či snad hodiny, ale na celý měsíc, který je pokryt jednou peněžitou částkou. V případě, že již tato částka byla vyplacena, nemůže se její částí důchodce vzdát podle § 120 zákona č. 582/1991 Sb. Takový postup by byl v přímém rozporu s pravidlem, že vzdání se výplaty důchodu je možné jen do budoucna. Podání žádosti o zastavení výplaty důchodu se musí vztahovat k určenému dni výplaty důchodu a nikoli k libovolnému dni v budoucnu. Ustanovení § 120 zákona č. 582/1991 Sb. je proto nezbytné interpretovat v tom smyslu, že vzdát se výplaty starobního důchodu na konkrétní období může poživatel důchodu jen tehdy, nebyl-li mu důchod na toto období již vyplacen.

Aplikováno na skutkové okolnosti v dané věci to znamená, že výplaty důchodu na den 1. 1. 2013 se mohl stěžovatel vzdát před splátkou důchodu zahrnující uvedený den, tedy před 24. 12. 2012 (den splátky důchodu stěžovatele na období od 24. 12. 2012 do 23. 1. 2013). Vzhledem k tomu, že žádost o vzdání se důchodu podal stěžovatel až 31. 12. 2012,

pokračování

je ve své podstatě irelevantní, kdy žádost žalovaná obdržela, neboť toho dne byl již důchod na příslušné období (zahrnující 1. leden 2013) vyplacen v plné výši. Bez ohledu na charakter lhůty dle § 120 zákona č. 582/1991 Sb., tak stěžovatel uplatnil své právo opožděně a žalovaná správně rozhodla, že mu starobní důchod na den 1. 1. 2013 náleží.

Ačkoli výše uvedená argumentace navazuje na právní otázky řešené správními orgány či městským soudem jen obecně, je nepochybné, že s posuzovanou problematikou úzce souvisí. V pozadí sporu o výklad ustanovení § 120 zákona č. 582/1991 Sb. byla totiž snaha stěžovatele docílit zastavení výplaty důchodu na den 1. 1. 2013. S tímto primárním důvodem celého správního, a následně rovněž soudního řízení, výše uvedená argumentace plně koresponduje. Nejvyšší správní soud tak byl oprávněn korigovat argumentaci, na jejímž základě zamítl městský soud žalobu stěžovatele, svou vlastní úvahou, která vedla v daném případě také k zamítnutí žaloby. Přitom je podstatné, že Nejvyšší správní soud se ztotožnil s krajským soudem v jeho konečném závěru o tom, že správní orgány nepochybily, když stěžovateli neumožnily vzdát se výplaty starobního důchodu na den 1. 1. 2013.

Z výše uvedených důvodů tak Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou v souladu s § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s.

Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že jeho rozhodnutí v této věci může získat v důsledku judikaturní činnosti Ústavního soudu (viz nálezy ze dne 16. 9. 2014, sp. zn. I. ÚS 2340/13, a ze dne 10. 7. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 31/13) akademický rozměr. Poukazuje zejména na argumentaci nálezu pléna Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 31/13, kterým byla zrušena ta část ustanovení § 35ba odst. 1 písm. a) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění zákona č. 500/2012 Sb., v níž byla stanovena výjimka ze snížení daně pro poplatníka, který k 1. lednu zdaňovacího období pobírá starobní důchod z důchodového pojištění. Dle Ústavního soudu byla tímto ustanovením „založena nerovnost mezi poplatníky, kteří jsou ve zdaňovacím období poživateli starobního důchodu, jež se projevuje v tom, že ti, co mají toto postavení k 1. lednu zdaňovacího období, přichází vždy o celou základní slevu na dani, zatímco ti, kteří se v tomto postavení ocitnou kdykoliv později, třeba i jen následující den, mají tuto slevu zachovanou v plné výši“. Ústavní soud upozornil, že se v případě těch osob, co již starobní důchod pobírají, bylo možné dopad předmětného ustanovení zvrátit tím, že požádají o zastavení jeho výplaty pro období, jež bude uvedený den (1. leden) zahrnovat. Ústavní soud se v tomto rozhodnutí přímo nevyjádřil k otázce, kdy lze podat žádost, dle níž je zastavení výplaty důchodu možné, nicméně z následujícího nálezu sp. zn. I. ÚS 2340/13 jednoznačně vyplývá, že shora uvedený princip by měl být respektován i ve zdaňovacím období roku 2013. Na závěru, vysloveném Nejvyšším správním soudem v nyní posuzované věci, to však nic nemění.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Žalovaná náhradu nákladů nežádala a ostatně jí ani žádné náklady, nad rámec vyplývající z její úřední činnosti, nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. října 2014

JUDr. Jaroslav
Vlašín
předseda senátu